

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 462

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 iunie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
548.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri, privind aprobarea Listei standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la recipiente simple sub presiune	2–3
874.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0205 Poienile cu narcise de la Dumbrava Vadului și Rezervației naturale Poienile cu narcise din Dumbrava Vadului.....	3
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI		
	Hotărâre (fond) din 15 decembrie 2015 în Cauza S.C. Antares Transport — S.A. și S.C. Transroby — S.R.L. împotriva României	4–8
ACTE ALE COMITETULUI INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI		
79.	— Hotărâre pentru aprobarea Normei „Garanții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-10-V/0)	9–12
80.	— Hotărâre pentru aprobarea Normei „Contragaranții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-11-III/0)	12–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI, COMERȚULUI
ȘI RELAȚIILOR CU MEDIUL DE AFĂCERI

O R D I N

privind aprobarea Listei standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la recipiente simple sub presiune

În conformitate cu prevederile art. 12 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 824/2015 privind stabilirea condițiilor pentru punerea la dispoziție pe piață a recipientelor simple sub presiune,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 957/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la recipiente simple sub presiune, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului industriilor și resurselor nr. 185/2003 privind aprobarea Listei standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la recipientele simple sub presiune, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 19 mai 2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru,
ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri,
Costin Grigore Borc

București, 3 iunie 2016.
Nr. 548.

ANEXĂ

L I S T A

standardelor române care adoptă standarde europene armonizate referitoare la recipientele simple sub presiune

Nr. crt.	Indicativ standard	Titlu standard	Standard înlocuit	Data încetării prezumției de conformitate a standardului înlocuit Nota 1
1	SR EN 10207:2005	Oțeluri pentru recipiente sub presiune. Condiții tehnice de livrare pentru table, benzi și bare		
2	SR EN ISO 15614-1:2004	Specificația și calificarea procedurilor de sudare pentru materiale metalice. Verificarea procedurii de sudare. Partea 1: Sudarea cu arc și sudarea cu gaz a oțelurilor și sudarea cu arc a nichelului și a aliajelor de nichel		
3	SR EN ISO 15614-1:2004/A1:2008	Specificația și calificarea procedurilor de sudare pentru materiale metalice. Verificarea procedurii de sudare. Partea 1: Sudarea cu arc și sudarea cu gaz a oțelurilor și sudarea cu arc a nichelului și a aliajelor de nichel. Amendament 1	Nota 3	

Nr. crt.	Indicativ standard	Titlu standard	Standard înlocuit	Data încetării prezumției de conformitate a standardului înlocuit Nota 1
4	SR EN ISO 15614-1:2004/A2:2012	Specificația și calificarea procedurilor de sudare pentru materiale metalice. Verificarea procedurii de sudare. Partea 1: Sudarea cu arc și sudarea cu gaz a oțelurilor și sudarea cu arc a nichelului și a aliajelor de nichel	Nota 3	
5	SR EN ISO 15614-2:2005	Specificația și calificarea procedurilor de sudare pentru materiale metalice. Verificarea procedurii de sudare. Partea 2: Sudare cu arc electric a aluminiului și aliajelor sale		
6	SR EN ISO 15614-2:2005/AC:2009	Specificația și calificarea procedurilor de sudare pentru materiale metalice. Verificarea procedurii de sudare. Partea 2: Sudare cu arc electric a aluminiului și aliajelor sale		

NOTA 1:

În general, data încetării prezumției de conformitate va fi data retragerii („dow”) stabilită de către Organismul european de standardizare, însă se atrage atenția utilizatorilor acestor standarde asupra faptului că aceasta poate diferi în anumite cazuri excepționale.

NOTA 2:

Standardul nou (sau modificat) are aceeași sferă de aplicare ca standardul înlocuit. La data menționată standardul înlocuit încetează să confere prezumția de conformitate cu cerințele esențiale ale directivei.

NOTA 3:

În cazul modificărilor, standardul de referință este SR EN CCCC:YYYY, modificările sale anterioare, dacă există, și noua modificare menționată. Prin urmare, standardul înlocuit (coloana 4) se compune din SR EN CCCC:YYYY și modificările sale anterioare, dacă există, însă fără noua modificare menționată. La data menționată standardul înlocuit încetează să confere prezumția de conformitate cu cerințele esențiale ale directivei.

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

O R D I N

privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0205 Poienile cu narcise de la Dumbrava Vadului și Rezervației naturale Poienile cu narcise din Dumbrava Vadului

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 109.608/A.C. din 14 aprilie 2016 al Direcției biodiversitate, ținând cont de Decizia SEA nr. 3.594 din 16 aprilie 2015 și Adresa nr. 16.929 din 27 noiembrie 2015, emise de Agenția pentru Protecția Mediului Brașov, Avizul Ministerului Culturii nr. 76 din 20 ianuarie 2016, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 88.106/108.416/319.751 din 11 februarie 2016, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 13.402 din 5 februarie 2016 și Adresa Direcției generale păduri nr. 162.172/DI. din 24 februarie 2016, în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSCI0205 Poienile cu narcise de la Dumbrava Vadului și Rezervației naturale Poienile cu narcise din Dumbrava Vadului, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului Natura ROSCI0205 Poienile cu narcise de la Dumbrava Vadului și Rezervației

naturale Poienile cu narcise din Dumbrava Vadului, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 10 mai 2016.
Nr. 874.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂRE

(fond)

din 15 decembrie 2015

în Cauza S.C. Antares Transport — S.A. și S.C. Transroby — S.R.L. împotriva României

(Cererea nr. 27.227/08)

Strasbourg

Definitivă la 15 martie 2016

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă. În Cauza S.C. Antares Transport — S.A. și S.C. Transroby — S.R.L. împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din András Sajó, președinte, Vincent A. De Gaetano, Boštjan M. Zupančič, Paulo Pinto de Albuquerque, Egidijus Kūris, Iulia Antoanella Motoc, Gabriele Kucsko-Stadlmayer, judecători, și Françoise Elens-Passos, grefier de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la 24 noiembrie 2015, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 27.227/08 îndreptată împotriva României, prin care S.C. Antares Transport — S.A. (*prima reclamantă*) și S.C. Transroby — S.R.L. (*a doua reclamantă*), două societăți comerciale române cu sediul în Râmnicu Vâlcea, au sesizat Curtea la 6 iunie 2008, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantele au fost reprezentate de domnul A. Nicolae, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantele au susținut, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, că pierderea licențelor lor de transport a constituit o lipsire de proprietate nejustificată.

4. La 25 octombrie 2013, capătul de cerere menționat *supra* a fost comunicat Guvernului, iar celelalte capete de cerere au fost declarate inadmisibile, în temeiul art. 54 § 3 din Regulamentul Curții.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantele sunt societăți comerciale autorizate să presteze servicii în domeniul transportului de călători. Acestea au sediul în Râmnicu Vâlcea.

A. Contextul cauzei

6. La 23 septembrie 2004, Consiliul Județean Vâlcea a adoptat o hotărâre prin care stabilea programul transportului local de persoane pentru o perioadă de trei ani. În cadrul programului, traseul Drăgășani—Băbeni—Râmnicu Vâlcea a fost considerat traseu distinct. Ca urmare a procedurii de achiziție publică, licența de transport de călători aferentă traseului respectiv a fost atribuită unei asocieri constituite din două societăți comerciale.

7. La 15 aprilie 2005, Consiliul Județean Vâlcea a modificat hotărârea sa anterioară și a adoptat un nou program de transport de persoane pentru o perioadă de trei ani, din 2005 până în 2008. În cadrul noului program, traseul Drăgășani—Băbeni—Râmnicu Vâlcea a fost inclus împreună cu alte șase trasee în aceeași grupă. A fost organizată o altă procedură de achiziție publică, iar societățile reclamante au depus o ofertă din

partea asocierii. Acestea au primit ulterior licențe de operare a serviciilor de transport public pentru cele șapte trasee din cadrul grupei.

B. Anularea hotărârii Consiliului Județean Vâlcea din 15 aprilie 2005

8. La 24 mai 2005, una din cele două societăți comerciale care își pierduseră licența de transport pentru traseul Drăgășani—Băbeni—Râmnicu Vâlcea a solicitat instanței anularea Hotărârii Consiliului Județean Vâlcea din 15 aprilie 2005 și obligarea autorităților locale să adopte o nouă hotărâre prin care traseul respectiv să fie considerat traseu distinct.

9. Prima societate reclamantă a solicitat (iar cererea i-a fost admisă) admiterea cererii de intervenție în procedură în interes propriu. În susținerile sale, societatea reclamantă a argumentat că hotărârea adoptată de consiliu la 15 aprilie 2005 a fost în conformitate cu legea și a solicitat Tribunalului Argeș să respingă acțiunea.

10. La 13 februarie 2006, Tribunalul Argeș a hotărât că, prin comasarea traseelor respective, consiliul județean acționase în mod arbitrar și limitase accesul altor societăți comerciale concurente pe piața transportului public. Instanța a considerat că traseele respective fuseseră comasate fără nicio justificare economică sau geografică. Instanța a dispus reanalizarea traseului 047 (traseul Drăgășani—Băbeni—Râmnicu Vâlcea) de către consiliul județean și organizarea unei noi proceduri de achiziție publică pentru traseul respectiv ca traseu distinct. Instanța a formulat astfel:

„Considerăm că prin comasarea acestor trasee se încurajează crearea unui monopol pe piața transportului rutier și, prin urmare, se încalcă principiile liberei concurențe.

În concluzie, instanța hotărăște că este necesară revocarea parțială a Hotărârii nr. 63/15.04.2005 cu privire la aprobarea Programului de transport de persoane (...) pe perioada 2005—2008 în ceea ce privește oferta 27, grupa de trasee 11, traseul 047 Drăgășani—Băbeni—Râmnicu Vâlcea.

Luând în considerare că (...) Ordinul nr. 1.842/2001 a fost abrogat prin Ordinul nr. 1.987/2005 (...), rezultă că pârâtul este obligat să reanalizeze traseul 047 Drăgășani—Băbeni—Râmnicu Vâlcea ca traseu distinct în conformitate cu aceste prevederi legale și, ca urmare a acestor rezultate, să organizeze o nouă procedură de achiziție publică.”

11. Prima societate reclamantă a declarat recurs împotriva acestei sentințe, pe motiv că reclamantul nu a dovedit existența unui interes legitim pentru cererea sa și că anularea parțială a procedurii de achiziție publică ar fi nelegală.

12. La 28 iunie 2006, Curtea de Apel Pitești a respins recursul declarat de prima societate reclamantă printr-o decizie definitivă. Instanța a motivat că existau condiții prealabile impuse de lege care trebuie respectate înainte ca autoritățile locale să ia decizia de a comasa anumite trasee de transport public. Ținând cont că în cauza prezentă aceste cerințe nu fuseseră îndeplinite, instanța inferioară a anulat în mod corect hotărârea administrativă respectivă în contextul procedurii cu care fusese sesizată, și anume cu privire la traseul 047. Curtea de apel a motivat că instanța inferioară a dispus consiliului județean să reanalizeze dacă traseul 047 poate fi sau nu grupat cu celelalte rute în conformitate cu prevederile legale în vigoare. În cele din urmă, instanța a hotărât că neîndeplinirea acestor obligații ar da dreptul celor ale căror interese fuseseră afectate în mod negativ să solicite repararea oricăror prejudicii.

13. La 6 iulie 2006, Consiliul Județean Vâlcea a adoptat o nouă hotărâre de modificare a Programului de transport public pentru perioada 2005—2008 prin publicarea anunțului unei licitații publice pentru toate cele șapte trasee din cadrul grupei 11 ca trasee distincte. În consecință, la 26 iulie 2006, societățile reclamante au primit o notificare de la Autoritatea Rutieră Română prin care erau informate că trebuie să predea licențele pentru întreaga grupă a celor șapte trasee în termen de treizeci de zile de la hotărârea definitivă referitoare la o nouă licitație publică.

14. La 15 iunie 2007 a fost organizată o nouă licitație publică pentru cele șapte trasee în chestiune. Societățile reclamante nu au participat.

C. Acțiunea în fața instanței formulată de societățile reclamante

1. Cererea de anulare a Hotărârii Consiliului Județean Vâlcea din 6 iulie 2006

15. La 2 octombrie 2006, societățile reclamante au formulat o acțiune în contencios administrativ, solicitând anularea Hotărârii Consiliului Județean Vâlcea din 6 iulie 2006. Acestea au susținut că Tribunalul Argeș, prin Sentința din 13 februarie 2006, dispusese analizarea ca traseu distinct doar a unui singur traseu din cadrul grupei de șapte trasee. Acestea au mai susținut că, prin retragerea licențelor aferente celorlalte șase trasee și organizarea unei noi licitații publice pentru toate traseele din cadrul grupei, autoritățile au acționat în mod nelegal.

16. La 23 ianuarie 2007, Tribunalul Vâlcea a respins cererea societăților reclamante. Instanța a reținut că decizia contestată fusese adoptată în conformitate cu Hotărârea din 13 februarie 2006 și cu noile reglementări adoptate de Ministerul Transporturilor, reglementări care nu mai prevedeau posibilitatea comasării traseelor în scopuri economice sau geografice.

17. Împotriva acestei hotărâri societățile reclamante au formulat recurs, care a fost respins prin decizia definitivă a Curții de Apel Timișoara la 6 decembrie 2007. Curtea de apel a considerat că instanța inferioară realizase o apreciere corectă a faptelor.

18. Președintele completului de trei judecători a formulat o opinie separată la hotărârea pronunțată în recurs. Acesta a considerat că, prin adoptarea Hotărârii din 6 iulie 2006, Consiliul Județean Vâlcea nu pusese în executare Sentința din 13 februarie 2006 și, prin urmare, încălcase dreptul societăților reclamante la proprietate garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Judecătorul a arătat că societățile reclamante participaseră la o licitație publică și câștigaseră deja dreptul de

a exploata grupa de șapte trasee respectivă. Deși consiliul județean fusese obligat prin decizia definitivă să reanalizeze, ca traseu distinct, doar unul din trasee, acesta adoptase fără niciun temei juridic o nouă hotărâre care avea în vedere toate traseele în mod distinct.

2. Cererea de anulare a deciziei Autorității Rutiere Române de a retrage licențele deținute de societățile reclamante

19. La 5 octombrie 2006, prima reclamantă a formulat o acțiune în contencios administrativ pentru anularea Deciziei Autorității Rutiere Române din 26 iulie 2006 de retragere a licențelor pentru întreaga grupă de trasee. Prima societate reclamantă a mai solicitat și suspendarea executării deciziei respective până la pronunțarea unei hotărâri definitive în cauză.

20. Prima societate reclamantă a susținut că decizia contestată le împiedica pe ea și pe asociata sa (a doua societate reclamantă) să participe la viitoarea licitație publică pentru același traseu. Societățile reclamante au mai susținut că retragerea licențelor acestora nu era în conformitate cu art. 65 din Ordinul nr. 1.987/2005 care stabilea motivele pentru care puteau fi retrase licențele de transport.

21. La 18 decembrie 2006, Curtea de Apel Pitești a respins acțiunea formulată de prima societate reclamantă. Instanța a reținut că reclamanta nu făcuse dovada prejudiciului pretins cauzat prin decizia Autorității Rutiere Române, întrucât putea să participe la o nouă licitație publică. În plus, nu exista nicio probă care să ateste că societatea reclamantă ar fi fost împiedicată să participe la o nouă licitație. Instanța a arătat în continuare că, în cazul în care societatea reclamantă se consideră prejudiciată prin actul administrativ în litigiu, aceasta putea să solicite despăgubiri de la cei responsabili pentru orice prejudiciu cauzat.

22. Prima societate reclamantă a formulat recurs împotriva acestei decizii. A susținut că licențele pentru întreaga grupă de trasee nu puteau fi retrase legal din moment ce nu toate fuseseră anulate prin hotărârea instanței. Prima societate reclamantă a susținut că, în conformitate cu art. 66 din Ordinul nr. 1.987/2005, o societate a cărei licență de transport pentru un anumit traseu fusese retrasă nu mai putea să participe la o nouă licitație pentru același traseu.

23. La 25 aprilie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis cererea primei societăți reclamante și a anulat parțial decizia Autorității Rutiere Române, care a fost menținută doar în ceea ce privește licența de transport pentru traseul 047. Înalta Curte a apreciat că licențele deținute de societatea reclamantă pentru celelalte șase trasee din oferta 27, grupa 11, reprezentau „bunuri” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și nu exista niciun motiv pentru a dispune predarea acestora prin intermediul unui act administrativ.

II. Dreptul și practica interne relevante

24. Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în vigoare la momentul respectiv, prevede următoarele:

Art. 1.

„(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”

25. În Decizia pronunțată la 19 februarie 2009, Curtea de Apel Cluj a explicat practica instanțelor interne în ceea ce privește cererile de despăgubire pentru prejudiciul cauzat printr-o decizie administrativă (Decizia nr. 716 din 19 februarie 2009,

Decizii relevante 2009, trimestrul 1, www.curteadeapelcluj.ro). Curtea de Apel Cluj a formulat următoarele:

„Din analiza textului constituțional invocat, ca și a Legii 554/2004, rezultă că pentru a solicita despăgubiri unei autorități a statului trebuie să fie îndeplinite cumulativ 3 condiții: — existența unei pagube; — existența unui act administrativ nelegal; — raportul de cauzalitate între actul administrativ nelegal, anulat de instanța de judecată, și paguba suferită de reclamant.”

26. Ministerul Transporturilor a emis Ordinul nr. 1.987/2005 care reglementează serviciile de transport rutier, intrat în vigoare la 5 decembrie 2005 și care a înlocuit în totalitate Ordinul nr. 1.842/2001. În conformitate cu Ordinul nr. 1.987/2005, licențele de transport sunt emise de Autoritatea Rutieră Română în urma unor licitații publice organizate de consiliile județene. Dispozițiile relevante sunt redactate după cum urmează:

Art. 65

„Retragerea licenței de traseu se face de către agenția teritorială emitentă a Autorității Rutiere Române — A.R.R. în următoarele cazuri:

- a) la încetarea activității operatorului de transport rutier;
- b) la retragerea licenței de transport;
- c) când operatorul de transport nu mai deține capacitatea de transport sau numărul de vehicule necesare efectuării traseului sau cursei;
- d) la încălcarea de mai mult de 10 ori a prevederilor caietului de sarcini al licenței de traseu;
- e) când a fost obținută prin furnizarea unor documente care conțineau informații eronate;
- f) când a fost încredințată spre utilizare altui operator de transport rutier;
- g) nu mai sunt îndeplinite condițiile care au stat la baza eliberării acesteia.”

Art. 66

„(1) În cazul retragerii licenței de traseu operatorul de transport rutier va fi înștiințat de agenția teritorială emitentă a Autorității Rutiere Române — A.R.R. fiind obligat să efectueze traseul sau cursa respectivă până la 30 de zile după data primei ședințe de atribuire ulterioară. (...)”

(4) În cazul în care operatorul de transport rutier a renunțat la licența de traseu pe un traseu sau cursă, conform art. 64 alin. (1) din Norme, acesta nu va mai putea participa la următoarele ședințe de atribuire pentru atribuirea aceluiași traseu sau cursă. În cazul în care operatorului de transport rutier i s-a retras licența de traseu pe un traseu sau cursă, acesta nu va mai putea participa la următoarea ședință de atribuire ulterioară pentru atribuirea aceluiași traseu sau cursă.”

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

27. Reclamantele s-au plâns de faptul că retragerea licențelor de transport pentru celelalte șase trasee din grupă a fost nelegală și s-a realizat cu încălcarea dreptului la respectarea bunurilor lor, așa cum prevede art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care se citește după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenizilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

28. Guvernul a susținut că reclamantele nu au epuizat căile de atac efective interne. Mai întâi, Guvernul a susținut că a doua societate reclamantă, S.C. Transroby — S.R.L., nu a fost parte în procedurile interne finalizate cu Decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție la 25 aprilie 2007. Apoi, acesta a susținut că societățile reclamante nu au formulat o acțiune în despăgubire împotriva autorităților interne pentru anularea hotărârii Consiliului Județean Vâlcea din 15 aprilie 2005.

29. Reclamantele au contestat aceste argumente. Acestea au explicat că o acțiune în despăgubire ar fi fost ineficientă întrucât Hotărârea consiliului județean din 6 iulie 2006 (care a reprezentat temeiul pentru retragerea licențelor lor pentru toate cele șapte trasee) a fost considerată a fi în conformitate cu legea prin Decizia definitivă a Curții de Apel Timișoara din 6 decembrie 2007.

30. Curtea reiterează principiul epuizării căilor de atac interne prevăzut de art. 35 § 1 din Convenție, care îi obligă pe reclamantii să utilizeze căile de atac disponibile în mod obișnuit și suficiente care există în sistemul juridic intern pentru a putea să obțină remedierea încălcărilor pretinse. Existența unor căi de atac trebuie să fie suficient de sigură, în practică ca și în teorie, pentru a nu fi lipsită de accesibilitate și eficiență; statul părât trebuie să stabilească că aceste condiții diferite sunt respectate (a se vedea *Akdivar și alții împotriva Turciei*, 16 septembrie 1996, pct. 65—67, Culegere de Rapoarte privind hotărâri și decizii 1996 - IV, și *Pyrantienė împotriva Lituaniei*, nr. 45.092/07, pct. 26, 12 noiembrie 2013).

31. Un reclamant care a recurs la o cale de atac aparent efectivă și suficientă nu poate fi obligat să recurgă și la alte căi de atac pe care le avea la dispoziție, dar care probabil nu aveau șanse mai mari de reușită [a se vedea *Moreira Barbosa împotriva Portugaliei* (dec.), nr. 65.681/01, CEDO 2004-V; *Asinskis împotriva Letoniei*, nr. 45.744/08, pct. 50, 21 decembrie 2010 și *Bajić împotriva Croației*, nr. 41.108/10, pct. 74, 13 noiembrie 2012].

32. În ceea ce privește argumentul Guvernului potrivit căruia a doua societate reclamantă nu a fost parte la procedurile interne finalizate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție din 25 aprilie 2007, Curtea observă că cele două reclamante au contestat împreună în fața instanțelor interne hotărârea autorităților locale pe baza căreia fuseseră retrase licențele lor. Plângerea acestora fusese respinsă prin Decizia definitivă pronunțată de Curtea de Apel Timișoara la 6 decembrie 2007.

33. În ceea ce privește al doilea argument al Guvernului, Curtea reține că subiectul de fond în prezenta cauză îl reprezintă retragerea — ca rezultat al Deciziei Consiliului Județean Vâlcea din 6 iulie 2006 — a șase licențe de operare a serviciilor de transport public pentru grupa celor șase trasee. Prin urmare, o acțiune în despăgubire pentru anularea Deciziei Consiliului Județean Vâlcea din 15 aprilie 2006 nu ar fi constituit o cale de atac specifică plângerii reclamantei din cauza prezentă.

34. În consecință, Curtea respinge excepția Guvernului conform căreia reclamantele nu au epuizat efectiv căile de atac interne.

35. Curtea constată că această cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. De asemenea, Curtea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

36. Societățile reclamante au susținut că dobândiseră în mod legal licențele care le permiteau să presteze servicii de transport de călători în cadrul grupei de șase trasee pentru o perioadă de

trei ani. Din această activitate reclamantele se așteptau să obțină un câștig important. Reclamantele au făcut un plan de investiții, au contractat un credit bancar și au adoptat anumite decizii cu privire la organizarea activității lor economice, așteptându-se ca activitatea lor să dureze cel puțin trei ani. Acestea au mai susținut că, prin nerespectarea hotărârii judecătorești care obliga autoritățile locale să reanalizeze situația unui singur traseu din grupă, licențele din cadrul întregii grupe de trasee fuseseră retrase din motive care proveneau exclusiv din vina autorităților. Situația a creat pierderi semnificative pentru reclamante și a încălcat drepturile lor garantate de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

37. Guvernul a susținut că licențele societăților reclamante au fost retrase în conformitate cu legea, întrucât instanțele interne au concluzionat că nu mai erau îndeplinite condițiile în care licențele în litigiu fuseseră acordate. În plus, societățile reclamante avuseseră ocazia să sesizeze instanțele pentru o analiză amănunțită cu plângerile lor. În cele din urmă, Guvernul a subliniat că societățile reclamante nu au prezentat niciun motiv valid care a stat la baza deciziei de a nu participa la noua licitație publică organizată la 15 iunie 2007.

2. Motivarea Curții

a) *Cu privire la existența unei ingerințe asupra bunurilor reclamantelor*

38. Curtea observă din nou că obiectul prezentei cauze este reprezentat de retragerea a șase licențe de operare a serviciilor de transport public din cadrul unei grupe de trasee — licențe care au fost deținute în comun de cele două societăți reclamante.

39. În lumina jurisprudenței Curții, retragerea unei licențe de desfășurare a unor activități comerciale reprezintă o ingerință în exercitarea dreptului la respectarea bunurilor prevăzute de art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea *Bimer S.A. împotriva Moldovei*, nr. 15.084/03, pct. 49, 10 iulie 2007, și *Vékony împotriva Ungariei*, nr. 65.681/13, pct. 29, 13 ianuarie 2015).

40. În cauza prezentă, Curtea observă că nu a existat o expropriere formală a niciunor active ale societăților reclamante și că acestea din urmă nu au argumentat că retragerea licențelor în chestiune a făcut imposibilă continuarea derulării activității lor. De aceea, consideră că, în măsura în care orice pierdere suferită de reclamante în activitatea lor economică a rezultat din retragerea licențelor respective, această ingerință asupra bunurilor lor are ca rezultat mai degrabă o măsură de „reglementare a folosinței proprietății”, care trebuie examinată conform celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1, decât o „lipsire de proprietate” *de facto* (a se vedea *Tre Traktörer AB împotriva Suediei*, 7 iulie 1989, pct. 55, Seria A nr. 159, și *Malik împotriva Regatului Unit*, nr. 23.780/08, pct. 88—89, 13 martie 2012).

b) *Legalitatea și scopul ingerinței*

41. Curtea reiterează că o condiție esențială pentru ca o ingerință să fie considerată compatibilă cu art. 1 din Protocolul nr. 1 este ca aceasta să fie legală, să urmărească un interes public legitim și să fie proporțională cu scopul urmărit (a se vedea *Bimer S.A.*, citat *supra*, pct. 52).

42. Curtea observă că pozițiile părților cu privire la legalitatea și scopul ingerinței sunt divergente. Referitor la această problemă, Curtea a hotărât frecvent că în primul rând autoritățile interne, și în special instanțele, trebuie să interpreteze și să aplice legea internă (a se vedea, printre multe altele, *Tre Traktörer AB*, citată *supra*, pct. 58; *Pine Valley Developments Ltd și alții împotriva Irlandei*, 29 noiembrie 1991, pct. 52, seria A nr. 222; și *Bimer S.A.*, citată *supra*, pct. 58).

43. În cauza prezentă, Curtea consideră că ingerința relevantă a fost cauzată de Hotărârea Consiliului Județean

Vâlcea din 6 iulie 2006. Conform societăților reclamante, această hotărâre nu a pus în executare în mod corect Decizia din 28 iunie 2006 pronunțată de Curtea de Apel Pitești. Cu toate acestea, legalitatea hotărârii consiliului județean din 6 iulie 2006 a fost examinată în detaliu de instanțele interne care s-au pronunțat definitiv la 6 decembrie 2007 că autoritățile locale au aplicat corect Decizia din 28 iunie 2006 și că au acționat în conformitate cu prevederile legale în vigoare la momentul faptelor (a se vedea *supra*, pct. 16 și 17). Instanțele interne au confirmat așadar că licențele societăților reclamante au fost retrase cu scopul legitim de a înlătura efectele hotărârii adoptate de autoritățile locale cu încălcarea principiilor liberei concurențe și, mai ales, scopul menționat în Decizia din 28 iunie 2006. Curtea nu identifică, prin urmare, niciun motiv pentru a se abate de la constatările instanțelor interne și consideră că ingerința a fost „legală” și a urmărit un interes public important.

c) *Proportionalitatea ingerinței*

44. Curtea reiterează că scopul art. 1 din Protocolul nr. 1 este acela de a păstra un echilibru just între cerințele interesului general al comunității și cerințele privind drepturile fundamentale ale persoanei și că preocuparea de a realiza acest echilibru se aplică și celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Protocol. Ca urmare, trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit (a se vedea *Vékony*, citată *supra*, pct. 32). Nu va exista un echilibru corespunzător între interesul general și drepturile individuale dacă persoana în cauză este obligată să suporte o povară excesivă și individuală [a se vedea, de exemplu, *Ian Edgar (Liverpool) Limited împotriva Regatului Unit*, nr. 37.683/97, 25 ianuarie 2000, și *Lohuis și alții împotriva Țărilor de Jos*, nr. 37.265/10, pct. 56, 30 aprilie 2013].

45. În prezenta cauză, Curtea observă că părțile nu au contestat că în privința reclamantelor nu fusese constatată nicio încălcare a legii. Acest fapt a fost confirmat definitiv prin Decizia pronunțată de Curtea de Apel Timișoara la 6 decembrie 2007.

46. Curtea observă că reclamantele au putut contesta în fața instanțelor hotărârea autorităților pe baza căreia au fost retrase licențele lor, în conformitate cu legea contenciosului administrativ. Cu privire la acest aspect, Curtea reamintește că, într-adevăr, art. 1 din Protocolul nr. 1 nu conține cerințe procedurale explicite și că absența unui control judecătoresc nu echivalează, în sine, cu încălcarea acelei prevederi; cu toate acestea, este evident că orice ingerință în exercitarea dreptului la respectarea bunurilor trebuie însoțită de garanții procedurale care să ofere persoanei fizice sau entității implicate posibilitatea de a-și prezenta cauza în fața autorităților responsabile cu scopul de a contesta în mod efectiv măsurile care reprezintă ingerința în exercitarea drepturilor garantate de această prevedere [*Capital Bank AD împotriva Bulgariei*, nr. 49.429/99, pct. 134, CEDO 2005-XII (extrase)]. În prezenta cauză, instanțele naționale au fost de acord că retragerea licențelor reclamantelor a devenit necesară ca urmare a unei hotărâri judecătorești anterioare, precum și ca urmare a modificărilor legislative care interveniseră între timp. Cu toate acestea, în examinarea cererii reclamantelor, Tribunalul Vâlcea și Curtea de Apel Timișoara nu au stabilit nicio culpă în sarcina autorităților. În consecință, situația reclamantelor nu a fost remediată în niciun fel de instanțele interne.

47. În plus, reclamantele au susținut — și acest lucru nu a fost contestat de Guvern — că retragerea licențelor le-a redus activitatea comercială și le-a cauzat pierderi semnificative.

48. Deși este adevărat că ingerința asupra bunurilor reclamantelor reprezenta mai degrabă o reglementare a folosinței decât o lipsire de bunuri, astfel încât jurisprudența privind despăgubirea pentru situații de lipsire de proprietate nu

se aplică în mod direct, măsura de reglementare arbitrară și disproporționată nu îndeplinește cerințele privind protecția bunurilor conform art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea *Vékony*, citată *supra*, pct. 35). În plus, Curtea a hotărât în numeroase cauze că greșelile sau erorile ce aparțin autorităților statului ar trebui să fie în beneficiul celor afectați, în special în situațiile în care nu există alte interese private contrare în joc. Cu alte cuvinte, riscul oricărei greșeli făcute de autoritatea statului trebuie suportat de stat, iar erorile nu trebuie remediate cu suportarea costului de către persoana fizică respectivă (a se vedea *Pyrantienė*, citată anterior, pct. 70, și *Gladysheva împotriva Rusiei*, nr. 7.097/10, pct. 80, 6 decembrie 2011).

49. În lumina principiilor anterioare, Curtea consideră demn de menționat că licențele reclamantelor au fost retrase fără despăgubire [prin opoziție, *Pinnacle Meat Processors Company și alți 8 împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 33.298/96, 21 octombrie 1998; și *Ian Edgar (Liverpool) Ltd împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 37.683/97, CEDO 2000-I]. Curtea observă că legislația română și practica în materia contenciosului administrativ asigurau posibilitatea de a solicita despăgubiri doar pentru deciziile administrative care fuseseră declarate nelegale (a se vedea pct. 24 și 25). Ținând cont de faptul că în prezenta cauză instanțele interne deciseră că decizia administrativă care determinase retragerea licențelor reclamantelor fusese legală, o eventuală acțiune în despăgubire nu ar fi avut șanse de reușită.

50. Guvernul a argumentat, de asemenea, că reclamantele ar fi putut participa la o nouă licitație organizată de autoritățile locale pentru cele șapte trasee în chestiune. Curtea observă că, în conformitate cu legislația relevantă în vigoare la momentul faptelor, societățile ale căror licențe fuseseră retrase nu mai puteau participa la licitațiile organizate pentru aceleași licențe (a se vedea pct. 26, *supra*). Prin urmare, reclamantele nu aveau o șansă realistă pentru a fi acceptate să participe la licitație și de a-și continua activitatea care fusese autorizată în baza licențelor în litigiu.

51. Considerațiile anterioare sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că reclamantele au suferit o povară individuală excesivă cauzată de măsura de reglementare.

În consecință, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

52. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

53. Prima reclamantă a solicitat 2.101.361,02 RON [472.789 euro (EUR)] cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material. A doua reclamantă a solicitat 120.308,39 RON [27.069 euro (EUR)] cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material. Sumele solicitate reprezintă estimarea globală a reclamantelor aferentă pierderilor economice pe baza rapoartelor contabile privind activitatea din anul anterior celui de retragere a licențelor. Reclamantii nu au solicitat despăgubiri pentru prejudiciul moral.

54. Guvernul a contestat aceste sume și a susținut că erau speculative.

55. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că nu se poate pronunța asupra aspectului referitor la aplicarea art. 41. Prin urmare, este necesar să se rezerve această chestiune și să se stabilească procedura ulterioară, ținând seama de posibilitatea unui acord între statul pârât și reclamante (art. 75 § 1 și art. 75 § 4 din Regulamentul Curții). În consecință, Curtea rezervă această chestiune și invită Guvernul și reclamantele să transmită în termen de șase luni de la data la care hotărârea devine definitivă observațiile lor scrise cu privire la cuantumul despăgubirilor care urmează să fie acordate reclamantelor, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție.

B. Cheltuieli de judecată

56. Reclamantele nu au solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată. În consecință, Curtea nu acordă nicio sumă cu acest titlu.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște că nu se poate pronunța cu privire la aspectul aplicării art. 41 și pe cale de consecință:

a) rezervă pronunțarea cu privire la acest aspect;

b) solicită Guvernului și reclamantelor să prezinte, în termen de șase luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, propriile observații scrise cu privire la cuantumul despăgubirilor care urmează să fie acordate reclamantelor și, în special, să informeze Curtea cu privire la orice acord la care ar putea ajunge;

c) rezervă pronunțarea privind procedura ulterioară și delegă președintelui Camerei competența de soluționare, în cazul în care este necesar.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 15 decembrie 2015, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
ANDRÁS SAJÓ

Grefier,
Françoise Elens-Passos

ACTE ALE COMITETULUI INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI

COMITETUL INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Normei „Garanții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-10-V/0)

În baza Hotărârii Guvernului nr. 534/2007 privind înființarea, atribuțiile, competențele și modul de funcționare ale Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări și reglementarea operațiunilor de finanțare, garantare și asigurare efectuate de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. în numele și în contul statului, cu modificările și completările ulterioare,

luând în analiză propunerea de aprobare a Normei „Garanții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-10-V/0) și ținând seama de:

— Legea nr. 96/2000 privind organizarea și funcționarea Băncii de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., republicată;

— Nota de aprobare nr. 389 din 27 mai 2016 și Avizul de transmitere nr. 330 din 17 mai 2016 întocmite de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.,

Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări, întrunit în ședința din ziua de 8 iunie 2016, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Se aprobă Norma „Garanții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-10-V/0), în forma prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — La intrarea în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări nr. 3/2015 pentru aprobarea Normei „Garanții EximBank în numele și în contul statului (NI-GAR-10-IV/0)”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 22 ianuarie 2015.

Președintele Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări,
Enache Jiru

București, 8 iunie 2016.
Nr. 79.

ANEXĂ

NORMA

„Garanții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-10-V/0)

Prezenta normă a fost elaborată în conformitate cu Legea nr. 96/2000 privind organizarea și funcționarea Băncii de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., republicată, și cu Hotărârea Guvernului nr. 534/2007 privind înființarea, atribuțiile, competențele și modul de funcționare ale Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări și reglementarea operațiunilor de finanțare, garantare și asigurare efectuate de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. în numele și în contul statului, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta normă instituie o schemă de garantare destinată să asigure dezvoltarea infrastructurii, dezvoltarea utilităților de interes public, dezvoltarea regională, susținerea activității de cercetare-dezvoltare, protecția mediului înconjurător, ocuparea și formarea personalului, susținerea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, precum și susținerea tranzacțiilor internaționale.

Art. 2. — În baza prezentei scheme, Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. garantează, în numele și în contul statului, creditele ce urmează a fi acordate pentru realizarea investițiilor sau pentru susținerea activității curente.

Art. 3. — (1) Sursa de realizare a acestor operațiuni este, potrivit art. 10 lit. a) din Legea nr. 96/2000 privind organizarea și funcționarea Băncii de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., republicată, „Fondul pentru garanții de export, pentru garantarea creditelor pentru bunuri și servicii destinate exportului, a creditelor cumpărător și a investițiilor românești în

străinătate, precum și a activităților de dezvoltare a infrastructurii, a utilităților de interes public, dezvoltare regională, susținere a activității de cercetare-dezvoltare, protecția mediului înconjurător, ocupare și formare a personalului, susținere și dezvoltare a întreprinderilor mici și mijlocii și a tranzacțiilor internaționale”, denumit în continuare *Fondul*.

(2) Fondul va putea fi angajat în limita maximă de expunere stabilită de Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări, denumit în continuare *C.I.F.G.A.*

Art. 4. — Prezenta schemă de garantare este elaborată cu respectarea prevederilor Comunicării Comisiei Europene cu privire la aplicarea articolelor 87 și 88 din Tratatul CE privind ajutoarele de stat sub formă de garanții, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 155 din 20 iunie 2008, și respectă condițiile care exclud existența ajutorului de stat, respectiv:

a) ordonatorul nu se află în dificultate financiară în conformitate cu prevederile Comunicării Comisiei — Orientări privind ajutoarele de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor nefinanciare aflate în dificultate¹;

¹ Publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 249 din 31 iulie 2014.

b) gradul de acoperire oferit de garanție poate fi determinat în mod corespunzător în momentul acordării acesteia, respectiv garanția se referă la operațiuni de finanțare/garantare specifice, are o sumă maximă determinată și o durată limitată;

c) garanția nu acoperă mai mult de 80% din valoarea creditului;

d) valoarea garanției se reduce prorata pe măsura îndeplinirii obligațiilor ordonatorului față de beneficiarul garanției;

e) condițiile de acordare a garanțiilor în cadrul schemei se bazează pe evaluarea riscurilor generate de operațiune, astfel încât comisioanele plătite de ordonator asigură autofinanțarea schemei; din acest punct de vedere, schema de garantare va fi analizată cel puțin o dată pe an;

f) comisioanele plătite de ordonator acoperă atât riscurile normale ce rezultă din acordarea garanțiilor, costurile administrative ale schemei, cât și finanțarea anuală a capitalului;

g) în cadrul schemei sunt stabiliți termenii și condițiile de acordare a garanțiilor.

CAPITOLUL II

Definiții

Art. 5. — În sensul prezentei norme, următorii termeni se definesc după cum urmează:

a) *ordonator* — persoana juridică română legal constituită, de drept privat sau public;

b) *beneficiarul garanției* — instituția financiară care acordă un credit la solicitarea ordonatorului;

c) *contract* — contractul încheiat între beneficiarul garanției și ordonator, în baza căruia beneficiarul garanției acordă ordonatorului creditul;

d) *convenția de garantare* — contractul încheiat între garant și ordonator, în care sunt menționate drepturile și obligațiile părților, condițiile de garantare specifice etc.;

e) *convenția de împărțire a riscului* — contractul încheiat între garant și beneficiarul garanției în care sunt menționate drepturile și obligațiile părților, prevederi referitoare la suportarea proporțională a pierderilor survenite ca urmare a producerii riscului de credit etc.;

f) *credit* — facilitate cash (finanțare) sau facilitate non-cash (scrisoare de garanție bancară) sau plafon de facilități (combinație de facilități cash și/sau non-cash);

g) *garant* — Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., denumită în continuare *EximBank*, în calitate de garant în numele și în contul statului;

h) *garanția EximBank* — angajamentul irevocabil și necondiționat, materializat într-o scrisoare de garanție, prin care garantul se obligă să plătească beneficiarului garanției valoarea de executare a garanției;

i) *procent garantat* — partea din credit (principal) care este acoperită de garanția EximBank, exprimată în valoare procentuală;

j) *riscul de credit* — riscul de pierdere datorat neîndeplinirii de către ordonator a obligațiilor contractuale față de beneficiarul garanției și este reprezentat de trecerea integrală a creditului la restanță;

k) *cerere de executare* — cererea transmisă de beneficiarul garanției, în formatul solicitat de garant, împreună cu documentele care o însoțesc;

l) *valoarea garanției* — valoarea menționată în scrisoarea de garanție, al cărei nivel este determinat prin aplicarea procentului garantat la valoarea creditului. Dobânzile (curente, restante, capitalizate), comisioanele și spezele bancare aferente

contractului, precum și costurile aferente emiterii garanției EximBank nu sunt incluse în valoarea garanției;

m) *valoarea de executare a garanției* — suma ce urmează a fi plătită beneficiarului garanției de către garant în cazul producerii riscului de credit, determinată prin aplicarea procentului garantat la soldul creditului (principalului);

n) *valoarea netă a sumelor recuperate* — sume recuperate fie de beneficiarul garanției, fie de garant, prin executarea silită a garanțiilor creditului, din care se deduc cheltuielile ocazionate de recuperarea creanței.

CAPITOLUL III

Descrierea garanției

Art. 6. — Scrisoarea de garanție emisă de EximBank, în numele și în contul statului, are următoarele caracteristici principale:

a) este irevocabilă și necondiționată;

b) este directă și expresă.

Art. 7. — Sunt excluse de la garantare:

a) exportul de mărfuri cuprinse în lista mărfurilor de export care nu pot beneficia de instrumentele de susținere a comerțului exterior derulate prin EximBank, stabilită periodic² prin hotărâre a Guvernului și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, în condițiile legii;

b) exportul realizat către filiale ale societății-mamă exportatoare sau operatori economici asociați. Prin excepție, garanția se poate acorda în cazul în care exportul se face către un cumpărător extern din afara grupului, prin intermediul filialei sau al operatorilor economici asociați;

c) producția și comerțul produselor din alcool și tutun;

d) activități de natura jocurilor de noroc;

e) tranzacții și dezvoltări imobiliare (construirea/achiziționarea de bunuri imobile în scopul vânzării/închirierii);

f) activitățile dăunătoare mediului înconjurător.

Art. 8. — (1) Procentul garantat poate avea valori până la maximum 80%, cu următoarele excepții:

a) în cazul garanțiilor acordate pentru facilități cash destinate finanțării activității curente, procentul garantat poate fi de maximum 70%;

b) în cazul garanțiilor pentru refinanțarea facilităților cash, cu sau fără suplimentare de valoare, procentul garantat poate fi de maximum 50%;

c) în cazul garanțiilor pentru plafoane multiprodus, procentul de garantare poate avea valori până la minimul procentelor aplicabile facilităților incluse în plafon.

(2) În cazul în care în mixul de garanții la credit se regăsește ipoteca pe bunuri³ viitoare, procentul garantat poate fi de maximum 50%.

Art. 9. — (1) Garanția se acordă numai în completarea garanțiilor constituite de ordonator la creditul acordat de beneficiarul garanției, care trebuie să fie acoperit cu garanții, conform normelor de creditare ale beneficiarului, dar nu mai puțin de 100%.

(2) În mixul de garanții, în completarea căruia se acordă garanția EximBank, se acceptă numai ipoteci de prim rang; ipotecile de rang subsecvent se pot accepta numai dacă toate rangurile superioare sunt constituite pentru produse acordate de EximBank în numele și în contul statului.

(3) Prin convențiile de garantare și convențiile de împărțire a riscului, ordonatorul și beneficiarul garanției își asumă obligația de a constitui garanțiile la credit și în favoarea EximBank în calitate de cocreditor, cu rang egal, proporțional cu procentul garantat.

² Lista în vigoare la data aprobării prezentei norme este stabilită prin Hotărârea Guvernului nr. 2.298/2004 privind stabilirea perioadei de fabricație a produselor cu ciclu lung de fabricație și a valorii contractelor de export aferente acestora, precum și a listei mărfurilor de export care nu pot beneficia de instrumente de susținere a comerțului exterior derulate prin Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.

³ Inclusiv creanțe viitoare/incasări viitoare aferente livrărilor viitoare/serviciilor ce urmează a fi prestate.

Art. 10. — Beneficiarul garanției are obligația menținerii garanțiilor creditului, sens în care nu va elibera nicio componentă a mixului de garanții aprobat de garant.

Art. 11. — (1) Perioada de garantare nu poate depăși durata creditului.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul în care garanția EximBank se acordă pentru o scrisoare de garanție bancară, perioada de garantare este egală cu perioada de valabilitate a scrisorii de garanție bancară la care se adaugă durata creditului rezultat în urma executării scrisorii de garanție bancară, care poate fi de maximum 30 de zile calendaristice.

Art. 12. — Garanția se acordă în moneda creditului.

Art. 13. — Valoarea garanției se reduce prorata pe măsura îndeplinirii obligațiilor de plată ale ordonatorului față de beneficiarul garanției.

Art. 14. — Garanția EximBank își încetează valabilitatea în cazul neplății de către ordonator sau beneficiarul garanției a comisioanelor datorate garantului, la valoarea și termenele prevăzute în convenții.

CAPITOLUL IV

Criterii de eligibilitate

Art. 15. — (1) Pentru acordarea garanției EximBank, ordonatorul trebuie să îndeplinească în mod cumulativ următoarele criterii de eligibilitate:

a) nu se află în dificultate⁴, respectiv nu se află în niciuna dintre următoarele situații:

- (i) mai mult de jumătate din capitalul social subscris a dispărut din cauza pierderilor acumulate (în cazul S.A., S.R.L., S.C.A.) sau mai mult de jumătate din capitalul propriu a dispărut din cauza pierderilor acumulate (în cazul S.N.C. — societăți în nume colectiv, S.C.S. — societăți în comandită simplă);
- (ii) face obiectul unei proceduri colective de insolvență sau îndeplinește criteriile prevăzute de legislația națională pentru inițierea unei proceduri colective de insolvență la cererea creditorilor săi;
- (iii) în cazul unei întreprinderi care nu este un IMM, atunci când, în ultimii 2 ani:
 - raportul datoriei/capitaluri proprii al întreprinderii a fost mai mare de 7,5; și
 - capacitatea de acoperire a dobânzilor calculată pe baza EBITDA a fost sub 1,0.

În cazul IMM-urilor înființate cu cel mult 3 ani în urmă se verifică doar condiția de la pct. (ii);

b) se încadrează în categoria de performanță financiară A, B, C sau D, determinată conform sistemului intern de evaluare al garantului;

c) nu figurează cu incidente⁵ majore cu cecuri și bilete la ordin în ultimele 12 luni în baza de date a Centralei Incidentelor de Plăți;

d) prezintă beneficiarului garanții colaterale, în completarea cărora se emite garanția EximBank, pentru cel puțin 20% din valoarea creditului, cu respectarea prevederilor art. 8 și 9;

e) nu se află în litigiu, în calitate de pârât, cu Ministerul Finanțelor Publice, inclusiv Agenția Națională de Administrare Fiscală;

f) nu se află în litigiu cu EximBank.

(2) Ordonatorul trebuie să îndeplinească criteriile de eligibilitate menționate la alin. (1) la data înregistrării cererii de

garantare însoțite de documentația completă în registrul unic de garanții al garantului.

CAPITOLUL V

Documentația, analiza și aprobarea solicitării de garantare

Art. 16. — Beneficiarul garanției depune la garant cererea de garantare, completată împreună cu ordonatorul, însoțită de documentele necesare analizei solicitării.

Art. 17. — (1) Garantul analizează solicitarea de garantare, potrivit reglementărilor proprii, pe următoarele coordonate:

- a) situația juridică și economico-financiară a ordonatorului;
- b) condițiile aprobate de beneficiar pentru acordarea creditului;
- c) prevederile contractului de credit/proiectului contractului de credit, după caz;
- d) descrierea proiectului (studiului de fezabilitate, planului de afaceri etc.) care constituie obiect al garanției solicitate, după caz;
- e) riscurile asociate;
- f) datele/informațiile din analiza realizată de beneficiarul garanției;
- g) alte elemente relevante pentru acordarea garanției, cuprinse în documentația depusă.

(2) Garantul are dreptul să solicite informații suplimentare în situația în care elementele cuprinse în cererea de garantare și în documentația furnizată nu sunt suficiente pentru evaluarea riscurilor sau pentru stabilirea condițiilor specifice ale operațiunii de garantare.

Art. 18. — În funcție de caracteristicile fiecărei solicitări de garantare și în urma analizei riscurilor asociate tranzacției, garantul stabilește condițiile de acordare a garanției, referitoare la obiect, valoare, procent garantat, perioada de garantare, comisioane, alte condiții specifice de garantare.

Art. 19. — În cazul garanțiilor acordate pe termen mai mare de 1 an, nivelul comisioanelor se va revizui anual, la data aniversară, în funcție de categoria de performanță financiară a ordonatorului, determinată la momentul revizuirii.

Art. 20. — La cererea solicitantului, pe baza analizei situației economico-financiare a acestuia, garantul poate emite o scrisoare de intenție.

Art. 21. — Acordarea garanției se realizează pe baza aprobării C.I.F.G.A.

Art. 22. — Garantul monitorizează garanțiile emise, prin acțiuni și operațiuni specifice, pe întreaga perioadă de garantare.

Art. 23. — Beneficiarul garanției are obligația de a obține acordul prealabil al garantului cu privire la orice modificare a contractului de credit, a contractelor accesorii și a mixului de garanții.

Art. 24. — Ordonatorul împreună cu beneficiarul garanției pot solicita garantului modificarea condițiilor inițiale de acordare a garanției EximBank.

CAPITOLUL VI

Executarea garanției și împărțirea riscului

Art. 25. — (1) Beneficiarul garanției este îndreptățit la executarea garanției numai dacă riscul de credit s-a produs în cadrul perioadei de garantare.

(2) Cel târziu în ziua lucrătoare imediat următoare producerii riscului de credit, beneficiarul garanției va notifica garantul cu privire la trecerea integrală a creditului la restanță, menționând valoarea creditului restant (principalul) și data trecerii la restanță.

⁴ În conformitate cu prevederile Comunicării Comisiei — Orientări privind ajutoarele de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor nefinanciare aflate în dificultate.

⁵ În cazul în care solicitantul figurează cu incidente de plată accidentale, care nu denotă un comportament financiar defectuos, se poate accepta la garantare, cu justificarea corespunzătoare.

Art. 26. — (1) Cererea de executare poate fi transmisă garantului oricând după producerea riscului de credit, dar nu mai târziu de maximum 30 de zile calendaristice de la data expirării perioadei de garantare.

(2) Orice modificare/completare a cererii de executare transmisă garantului se va putea realiza de către beneficiarul garanției în cadrul termenului prevăzut la alin. (1).

Art. 27. — (1) Garantul va efectua plata în favoarea beneficiarului garanției numai dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) beneficiarul garanției a transmis garantului notificarea producerii riscului de credit în condițiile prevăzute la art. 25;

b) cererea de executare este conformă;

c) beneficiarul garanției a menținut garanțiile la credit aprobate;

d) orice modificare a contractului de credit, contractelor accesorii și a mixului de garanții s-a realizat cu acordul prealabil al garantului;

e) beneficiarul garanției a formulat în termen legal declarația de creanță în cazul insolvenței ordonatorului.

(2) O cerere de executare se consideră conformă dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) beneficiarul garanției a transmis garantului cererea de executare completă în termenul și în condițiile prevăzute în scrisoarea de garanție;

b) semnăturile care apar pe cererea de executare transmisă garantului aparțin persoanelor autorizate să reprezinte beneficiarul garanției.

Art. 28. — (1) Beneficiarul garanției este obligat să informeze garantul referitor la orice sumă recuperată din executarea

garanțiilor creditului, indiferent dacă recuperarea s-a produs înainte sau ulterior plății în executare a garanției EximBank.

(2) Beneficiarul garanției va utiliza suma reprezentând valoarea de executare a garanției EximBank pentru a acoperi soldul creditului (principalul).

Art. 29. — (1) Beneficiarul garanției și garantul suportă proporțional, corespunzător procentului de risc asumat de fiecare parte, pierderile survenite ca urmare a producerii riscului de credit.

(2) Valoarea netă a oricărei sume recuperate fie de beneficiarul garanției, fie de garant, din executarea garanțiilor creditului, va fi împărțită între aceștia, proporțional cu participarea fiecăruia la risc.

Art. 30. — (1) După plata valorii de executare a garanției, garantul va lua toate măsurile necesare pentru recuperarea sumelor plătite din fondul statului, atât împotriva ordonatorului, cât și împotriva oricărei alte persoane asupra căreia acesta și-a transferat obligațiile.

(2) Recuperarea prin executare silită se efectuează prin corpurile executorilor fiscali al EximBank conform dispozițiilor legale privitoare la colectarea creanțelor fiscale.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 31. — În scopul aplicării prezentei norme, EximBank emite proceduri, care se supun aprobării C.I.F.G.A.

Art. 32. — Ori de câte ori actele normative la care se face referire în normă vor fi modificate, completate sau abrogate, trimiterele respective se vor înțelege ca fiind făcute la forma modificată sau completată a actului normativ respectiv ori la actul normativ care a înlocuit actul abrogat.

COMITETUL INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Normei „Contragaranții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-11-III/0)

În baza Hotărârii Guvernului nr. 534/2007 privind înființarea, atribuțiile, competențele și modul de funcționare ale Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări și reglementarea operațiunilor de finanțare, garantare și asigurare efectuate de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. în numele și în contul statului, cu modificările și completările ulterioare,

luând în analiză propunerea de aprobare a Normei „Contragaranții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-11-III/0) și ținând seama de:

— Legea nr. 96/2000 privind organizarea și funcționarea Băncii de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., republicată;

— Nota de aprobare nr. 389 din 27 mai 2016 și Avizul de transmitere nr. 331 din 17 mai 2016 întocmite de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.,

Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări, întrunit în ședința din ziua de 8 iunie 2016, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Se aprobă Norma „Contragaranții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-11-III/0), în forma prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre va intra în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — La intrarea în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări nr. 57/2015 pentru aprobarea Normei „Contragaranții EximBank în numele și în contul statului (NI-GAR-11-II/0)”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 30 aprilie 2015.

Președintele Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări,

Enache Jiru

București, 8 iunie 2016.

Nr. 80.

N O R M A

„Contragaranții EximBank în numele și în contul statului” (NI-GAR-11-III/0)

Prezenta normă a fost elaborată în conformitate cu Legea nr. 96/2000 privind organizarea și funcționarea Băncii de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., republicată, și cu Hotărârea Guvernului nr. 534/2007 privind înființarea, atribuțiile, competențele și modul de funcționare ale Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări și reglementarea operațiunilor de finanțare, garantare și asigurare efectuate de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. în numele și în contul statului, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta normă instituie o schemă de garantare în carul căreia Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. (denumită în continuare *EximBank*) garantează, în numele și în contul statului, scrisorile de garanție bancară ce urmează a fi emise de către bănci pentru tranzacții destinate să asigure dezvoltarea infrastructurii, dezvoltarea utilităților de interes public, dezvoltarea regională, susținerea activității de cercetare-dezvoltare, protecția mediului înconjurător, ocuparea și formarea personalului, susținerea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, precum și susținerea tranzacțiilor internaționale.

Art. 2. — (1) Sursa de realizare a acestor operațiuni este, potrivit art. 10 lit. a) din Legea nr. 96/2000 privind organizarea și funcționarea Băncii de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., republicată, „Fondul pentru garanții de export, pentru garantarea creditelor pentru bunuri și servicii destinate exportului, a creditelor cumpărător și a investițiilor românești în străinătate, precum și a activităților de dezvoltare a infrastructurii, a utilităților de interes public, dezvoltare regională, susținere a activității de cercetare-dezvoltare, protecția mediului înconjurător, ocupare și formare a personalului, susținere și dezvoltare a întreprinderilor mici și mijlocii și a tranzacțiilor internaționale”, denumit în continuare *Fondul*.

(2) Fondul va putea fi angajat în limita maximă de expunere stabilită de Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări, denumit în continuare *C.I.F.G.A.*

Art. 3. — Prezenta schemă de garantare este elaborată cu respectarea prevederilor Comunicării Comisiei Europene cu privire la aplicarea articolelor 87 și 88 din Tratatul CE privind ajutoarele de stat sub formă de garanții, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 155 din 20 iunie 2008 și respectă condițiile care exclud existența ajutorului de stat, respectiv:

a) ordonatorul nu se află în dificultate financiară în conformitate cu prevederile Comunicării Comisiei — Orientări privind ajutoarele de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor nefinanciare aflate în dificultate¹;

b) gradul de acoperire oferit de contragaranție poate fi determinat în mod corespunzător în momentul acordării acesteia, respectiv contragaranția se referă la operațiuni specifice, are o sumă maximă determinată și o durată limitată;

c) contragaranția nu acoperă mai mult de 80% din valoarea scrisorii de garanție bancară;

d) valoarea contragaranției se reduce prorata pe măsura îndeplinirii obligațiilor de plată ale ordonatorului față de beneficiarul contragaranției;

e) condițiile de acordare a contragaranțiilor în cadrul schemei se bazează pe evaluarea riscurilor generate de operațiune, astfel încât prima de contragarantare plătită de beneficiarii contragaranției asigură autofinanțarea schemei; din acest punct de vedere, schema de garantare va fi analizată cel puțin o dată pe an;

f) prima de contragarantare plătită de beneficiarii contragaranției acoperă atât riscurile normale ce rezultă din acordarea contragaranțiilor, costurile administrative ale schemei, cât și finanțarea anuală a capitalului;

g) în cadrul schemei sunt stabilite termenii și condițiile de acordare a contragaranțiilor.

CAPITOLUL II

Definiții

Art. 4. — În sensul prezentei norme, următorii termeni se definesc după cum urmează:

a) *ordonator* — persoana juridică română legal constituită, de drept privat sau public;

b) *beneficiarul contragaranției (beneficiar)* — banca emitentă a unei scrisori de garanție bancară sau care acordă un plafon pentru emiterea de scrisori de garanție bancară, la solicitarea ordonatorului;

c) *contract* — contractul încheiat între beneficiar și ordonator, în baza căruia se emite scrisoarea de garanție bancară/se acordă un plafon de garanții;

d) *credit* — creditul rezultat în urma plății de către beneficiar a valorii scrisorii de garanție bancară, ca urmare a executării acesteia;

e) *contragaranție* — angajament asumat de EximBank, în numele și în contul statului, materializat într-o scrisoare de garanție care contragarantează scrisoarea de garanție bancară/plafonul de garanții;

f) *garant* — Banca de Export-Import a României EximBank — S.A., în calitate de garant în numele și în contul statului;

g) *procent garantat* — partea din valoarea scrisorii de garanție bancară/plafonului de garanții care este acoperită de contragaranție, exprimată în valoare procentuală;

h) *prima de garantare* — totalitatea comisioanelor aplicabile scrisorii de garanție bancară/plafonului de garanții și percepute de beneficiar ordonatorului, în condițiile în care nu ar beneficia de contragaranția EximBank, și care reprezintă prețul pieței; în cazul plafoanelor de garanții, prima de garantare include atât comisioanele aplicabile plafonului, cât și ale fiecărei scrisori de garanție bancară emise în cadrul plafonului;

i) *prima de contragarantare* — partea din prima de garantare pe care beneficiarul o datorează EximBank pentru preluarea parțială a riscului de credit, stabilită prin aplicarea procentului garantat la prima de garantare;

j) *riscul de credit* — riscul de pierdere datorat neîndeplinirii de către ordonator a obligațiilor contractuale față de beneficiarul contragaranției și este reprezentat de trecerea integrală a creditului la restanță;

k) *cerere de executare* — cererea transmisă de beneficiarul contragaranției, în formatul solicitat de garant, împreună cu documentele care o însoțesc;

l) *convenție de contragarantare (convenție)* — contract încheiat între EximBank, beneficiar și ordonator, în care se stabilesc drepturile și obligațiile părților generate de emiterea contragaranției de către EximBank, inclusiv suportarea proporțională a pierderii, în cazul producerii riscului de credit;

¹ Publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 249 din 31 iulie 2014.

m) *scrisoare de garanție bancară* — angajamentul de plată asumat de beneficiar în favoarea unui terț, în scopul garantării obligațiilor contractuale ale ordonatorului rezultate din contracte comerciale la intern, contracte de export, caiete de sarcini pentru participare la licitații etc.; scrisorile de garanție bancară pot fi de participare la licitație, de restituire avans, de bună execuție, precum și alte tipuri de scrisori de garanție solicitate prin contractele încheiate;

n) *valoarea contragarantiei* — valoarea menționată în scrisoarea de garanție, al cărei nivel este determinat prin aplicarea procentului garantat la valoarea scrisorii de garanție bancară/plafonului de garanții. Comisiunile și spezele bancare aferente contractului, precum și costurile aferente emiterii contragarantiei nu sunt incluse în valoarea acesteia;

o) *valoarea de executare a contragarantiei* — valoarea rezultată din aplicarea procentului garantat la soldul creditului, sumă ce urmează a fi plătită beneficiarului contragarantiei de către garant în cazul producerii riscului de credit;

p) *valoarea netă a sumelor recuperate* — sume recuperate fie de beneficiarul contragarantiei, fie de garant, prin executarea silită a garanțiilor la scrisoarea de garanție bancară/plafonul de garanții, din care se deduc cheltuielile ocazionate de recuperarea creanței.

CAPITOLUL III

Descrierea contragarantiei

Art. 5. — (1) Contragaranția emisă de EximBank, în numele și în contul statului, are următoarele caracteristici principale:

- a) este irevocabilă și necondiționată;
- b) este directă și expresă.

(2) Contragaranția se acordă pentru scrisori de garanție bancară sau plafoane de scrisori de garanție bancară.

Art. 6. — (1) Procentul garantat poate avea valori până la maximum 80%.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul în care în mixul de garanții la scrisoarea de garanție bancară/plafonul de garanții se regăsește ipoteca pe bunuri² viitoare, procentul garantat poate fi de maximum 50%.

Art. 7. — (1) Contragaranția se acordă numai în completarea garanțiilor constituite de ordonator la scrisoarea de garanție bancară/plafonul de garanții, care trebuie să fie acoperită/acoperit cu garanții, conform normelor de creditare ale beneficiarului, dar nu mai puțin de 100%.

(2) În mixul de garanții în completarea căruia se acordă garanția EximBank se acceptă numai ipoteci de prim rang; ipotecile de rang subsecvent se pot accepta numai dacă toate rangurile superioare sunt constituite pentru produse acordate de EximBank în numele și în contul statului.

(3) Prin convenția de contragarantare ordonatorul și beneficiarul contragarantiei își asumă obligația de a constitui garanțiile la scrisoarea de garanție bancară/plafonul de garanții și în favoarea EximBank în calitate de cocreditor, cu rang egal, proporțional cu procentul garantat.

Art. 8. — Beneficiarul contragarantiei are obligația menținerii garanțiilor la scrisoarea de garanție bancară/plafonul de garanții, sens în care nu va elibera nicio componentă a mixului de garanții aprobat de garant.

Art. 9. — (1) În cazul în care contragaranția EximBank se acordă pentru o scrisoare de garanție bancară, perioada de garantare este egală cu perioada de valabilitate a scrisorii de garanție bancară la care se adaugă durata creditului rezultat în

urma executării scrisorii de garanție bancară, care poate fi de maximum 30 de zile calendaristice.

(2) În cazul în care contragaranția EximBank se acordă pentru un plafon de scrisori de garanție bancară, perioada de garantare nu poate depăși valabilitatea plafonului.

Art. 10. — Contragaranția se acordă în moneda scrisorii de garanție bancară/plafonului de garanții.

Art. 11. — Valoarea contragarantiei se reduce prorata pe măsura îndeplinirii obligațiilor de plată ale ordonatorului față de beneficiarul contragarantiei.

Art. 12. — Sunt excluse de la garantare:

a) exportul de mărfuri cuprinse în lista mărfurilor de export care nu pot beneficia de instrumentele de susținere a comerțului exterior derulate prin EximBank, stabilită periodic³ prin hotărâre a Guvernului și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, în condițiile legii;

b) exportul realizat către filiale ale societății-mamă exportatoare sau operatori economici asociați. Prin excepție, contragaranția se poate acorda în cazul în care exportul se face către un cumpărător extern din afara grupului, prin intermediul filialei sau al operatorilor economici asociați;

c) producția și comerțul produselor din alcool și tutun;

d) activități de natura jocurilor de noroc;

e) tranzacții și dezvoltări imobiliare (construirea/achiziționarea de bunuri imobile în scopul vânzării/închirierii);

f) activitățile dăunătoare mediului înconjurător.

Art. 13. — Contragaranția pentru scrisori de garanție bancară la export se poate acorda împreună cu polița de asigurare împotriva riscului de executare nejustificată a scrisorii de garanție (riscuri nonpiață) emisă de EximBank în numele și în contul statului.

CAPITOLUL IV

Criterii de eligibilitate

Art. 14. — (1) Pentru acordarea contragarantiei EximBank ordonatorul trebuie să îndeplinească în mod cumulativ următoarele criterii de eligibilitate:

a) nu se află în dificultate⁴, respectiv nu se află în niciuna dintre următoarele situații:

(i) mai mult de jumătate din capitalul social subscris a dispărut din cauza pierderilor acumulate (în cazul S.A., S.R.L., S.C.A.) sau mai mult de jumătate din capitalul propriu a dispărut din cauza pierderilor acumulate (în cazul S.N.C. — societăți în nume colectiv, S.C.S. — societăți în comandită simplă);

(ii) face obiectul unei proceduri colective de insolvență sau îndeplinește criteriile prevăzute de legislația națională pentru inițierea unei proceduri colective de insolvență la cererea creditorilor săi;

(iii) în cazul unei întreprinderi care nu este un IMM, atunci când, în ultimii 2 ani:

— raportul datorii/capitaluri proprii al întreprinderii a fost mai mare de 7,5; și

— capacitatea de acoperire a dobânzilor calculată pe baza EBITDA a fost sub 1,0.

În cazul IMM-urilor înființate cu cel mult 3 ani în urmă, se verifică doar condiția de la pct. (ii);

b) se încadrează în categoria de performanță financiară A, B, C sau D, determinată conform sistemului intern de evaluare al garantului;

² Inclusiv creanțe viitoare/încasări viitoare aferente livrărilor viitoare/serviciilor ce urmează a fi prestate.

³ Lista în vigoare la data aprobării prezentei norme este stabilită prin Hotărârea Guvernului nr. 2.298/2004 privind stabilirea perioadei de fabricație a produselor cu ciclu lung de fabricație și a valorii contractelor de export aferente acestora, precum și a listei mărfurilor de export care nu pot beneficia de instrumente de susținere a comerțului exterior derulate prin Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.

⁴ În conformitate cu prevederile Comunicării Comisiei — Orientări privind ajutoarele de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor nefinanciare aflate în dificultate.

c) nu figurează cu incidente⁵ majore cu cecuri și bilete la ordin în ultimele 12 luni, în baza de date a Centralei Incidentelor de Plăți;

d) prezintă beneficiarului garanții colaterale în completarea cărora se emite contragaranția EximBank, pentru cel puțin 20% din valoarea scrisorii de garanție bancară/plafonului de garanții, cu respectarea prevederilor art. 6 și 7;

e) nu se află în litigiu, în calitate de pârât, cu Ministerul Finanțelor Publice, inclusiv Agenția Națională de Administrare Fiscală;

f) nu se află în litigiu cu EximBank.

(2) Ordonatorul trebuie să îndeplinească criteriile de eligibilitate menționate la alin. (1) la data înregistrării cererii de contragarantare însoțită de documentația completă, în registrul unic de garanții al garantului.

CAPITOLUL V

Acordarea și derularea contragaranției

Art. 15. — Beneficiarul depune la garant cererea de contragarantare însoțită de documentele necesare analizei solicitării.

Art. 16. — (1) Garantul analizează solicitarea, potrivit reglementărilor proprii, luând în considerare:

a) situația juridică și economico-financiară a ordonatorului;

b) condițiile aprobate de beneficiar pentru emiterea scrisorii de garanție bancară/acordarea plafonului de garanții;

c) prevederile contractului/proiectului contractului, după caz, ale scrisorii de garanție bancară;

d) prevederile contractului comercial/ofertei/caietului de sarcini, după caz;

e) riscurile asociate;

f) datele/informațiile din analiza realizată de beneficiar;

g) alte informații relevante pentru acordarea contragaranției, cuprinse în documentația depusă.

(2) Garantul are dreptul să solicite informații suplimentare în situația în care elementele cuprinse în cererea de contragarantare și în documentația furnizată nu sunt suficiente pentru evaluarea riscurilor sau pentru stabilirea condițiilor specifice operațiunii.

Art. 17. — În funcție de caracteristicile fiecărei solicitări și în urma analizei riscurilor asociate tranzacției, garantul stabilește condițiile de acordare a contragaranției, referitoare la obiect, valoare, procent garantat, perioada de garantare, alte condiții specifice de garantare.

Art. 18. — Acordarea contragaranției se realizează pe baza aprobării C.I.F.G.A.

Art. 19. — Garantul monitorizează contragaranțiile emise, prin acțiuni și operațiuni specifice, pe întreaga perioadă de garantare.

Art. 20. — Beneficiarul va notifica garantul referitor la emiterea scrisorilor de garanție bancară și la plata primei de contragarantare.

Art. 21. — Beneficiarul contragaranției are obligația de a obține acordul prealabil al garantului cu privire la orice modificare a contractului, a contractelor accesorii, a textului scrisorii de garanție bancară și a mixului de garanții.

Art. 22. — Pentru orice operațiuni de modificare condiții inițiale/exprimare acord solicitate de beneficiar în legătură cu contragaranția emisă, acesta va plăti garantului comisionul de modificare condiții inițiale/acord, în condițiile prevăzute în convenție.

Art. 23. — În cazul neîndeplinirii la termen și/sau îndeplinirii defectuoase a unor obligații prevăzute de convenția de contragarantare, beneficiarul are obligația de a plăti sancțiuni pecuniare în condițiile prevăzute în convenție.

CAPITOLUL VI

Prima de contragarantare

Art. 24. — Pentru contragaranția emisă, beneficiarul va plăti garantului prima de contragarantare, stabilită astfel:

Prima de contragarantare = Procentul garantat x Prima de garantare

Art. 25. — (1) Prima de contragarantare se plătește la termenele și în condițiile prevăzute în convenția de contragarantare.

(2) Plata primei de contragarantare se va face, de regulă, în valuta contragaranției. Prima în valută se poate plăti și în lei la cursul BNR valabil la data plății.

Art. 26. — (1) La solicitarea contragaranției, beneficiarul are obligația de a comunica garantului nivelul primei de garantare aplicabil scrisorii de garanție bancară/plafonului de garanții, modul de determinare și de plată a acesteia.

(2) Beneficiarul contragaranției va comunica garantului orice modificare a primei de garantare intervenită pe parcursul derulării contragaranției și va plăti prima de contragarantare corespunzătoare, cu respectarea prevederilor art. 24 de mai sus.

Art. 27. — În cazul unei cereri de executare, beneficiarul contragaranției are obligația de a prezenta garantului documentele (extrase de cont) din care să rezulte încasarea primei de garantare de la ordonator, la nivelul prevăzut în convenția de contragarantare.

CAPITOLUL VII

Executarea contragaranției

Art. 28. — (1) Beneficiarul contragaranției este îndreptățit la executarea contragaranției numai dacă riscul de credit s-a produs în cadrul perioadei de garantare.

(2) Cel târziu în ziua lucrătoare imediat următoare producerii riscului de credit, beneficiarul contragaranției va notifica garantul cu privire la trecerea integrală a creditului la restanță, menționând valoarea creditului restant (principalul) și data trecerii la restanță.

Art. 29. — (1) Cererea de executare poate fi transmisă oricând după producerea riscului de credit, dar nu mai târziu de maximum 30 de zile calendaristice de la data expirării perioadei de garantare.

(2) Orice modificare/completare a documentelor transmise garantului se va realiza de către beneficiarul contragaranției în cadrul termenului prevăzut la alin. (1).

Art. 30. — (1) Garantul va efectua plata în favoarea beneficiarului contragaranției numai dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) beneficiarul a transmis garantului notificarea producerii riscului de credit în condițiile prevăzute la art. 28;

b) cererea de executare este conformă;

c) beneficiarul a plătit prima de contragarantare la termenele și în condițiile prevăzute în convenția de contragarantare;

d) beneficiarul a menținut garanțiile la scrisoarea de garanție bancară/plafonul de garanții aprobate;

e) orice modificare a contractului, contractelor accesorii și a mixului de garanții s-a realizat cu acordul prealabil al garantului;

f) beneficiarul prezintă dovada încasării primei de garantare de la ordonator, la nivelul menționat în convenția de contragarantare;

g) beneficiarul a formulat în termen legal declarația de creanță în cazul insolvenței ordonatorului.

⁵ În cazul în care solicitantul figurează cu incidente de plată accidentale, care nu denotă un comportament financiar defectuos, se poate accepta la garantare, cu justificarea corespunzătoare.

(2) O cerere de executare se consideră conformă dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) beneficiarul contragaranției a transmis garantului cererea de executare completă la termenul și în condițiile prevăzute în scrisoarea de garanție;

b) semnăturile care apar pe cererea de executare transmisă garantului aparțin persoanelor autorizate să reprezinte beneficiarul contragaranției.

Art. 31. — (1) Beneficiarul contragaranției este obligat să informeze garantul referitor la orice sumă recuperată din executarea garanțiilor colaterale constituite pentru scrisoarea de garanție bancară/plafonul de garanții, indiferent dacă recuperarea s-a produs înainte sau ulterior plății în executare a contragaranției emise de EximBank.

(2) Beneficiarul va utiliza suma reprezentând valoarea de executare a contragaranției pentru a acoperi soldul creditului (principalul).

Art. 32. — (1) Beneficiarul contragaranției și garantul suportă proporțional, corespunzător procentului de risc asumat de fiecare parte, pierderile survenite ca urmare a producerii riscului de credit.

(2) Valoarea netă a oricărei sume recuperate fie de beneficiarul contragaranției, fie de garant, din executarea

garanțiilor colaterale la scrisoarea de garanție bancară/plafonul de garanții, va fi împărțită între aceștia, proporțional cu participarea fiecăruia la risc.

Art. 33. — (1) După plata valorii de executare a contragaranției, garantul va lua toate măsurile necesare pentru recuperarea sumelor plătite din fondul statului, atât împotriva ordonatorului, cât și împotriva oricărei altei persoane asupra căreia acesta și-a transferat obligațiile.

(2) Recuperarea prin executare silită se efectuează prin corpul executorilor fiscali al EximBank conform dispozițiilor legale privitoare la colectarea creanțelor fiscale.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții finale

Art. 34. — În scopul aplicării prezentei norme, EximBank emite proceduri, care se supun aprobării C.I.F.G.A.

Art. 35. — Ori de câte ori actele normative la care se face referire în normă vor fi modificate, completate sau abrogate, trimiterele respective se vor înțelege ca fiind făcute la forma modificată sau completată a actului normativ respectiv sau la actul normativ care a înlocuit actul abrogat.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 937215